

KONINKRIJK BELGIË

BEHEER

VAN HET

ZEEWEZEN

Vergoeding der schade voortspuitende uit ongevallen
overkomen aan zeelieden

WET VAN 30 DECEMBER 1929

2,50 frank

BEHEER VAN HET ZEEWEZEN

Wet op de vergoeding der schade voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

HOOFDSTUK I. — *Van de vergoeding.*

Artikel 1. De vergoeding der schade voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden in den loop en ten gevolge van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, wordt geregeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het ongeval overkomen hetzij aan boord, hetzij zelfs buiten boord, in den loop van een voor den dienst van het schip of van den zee-tocht ondernomen of bevolen werk of taak, wordt, zoolang het tegendeel niet is bewezen, als arbeidsongeval beschouwd waarvoor vergoeding verschuldigd is, overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

De schade voortspruitende uit ongevallen, welke behooren tot de uiteraard met de zeevaart verbonden gevaren, wordt gelijkgesteld met de schade, welke wordt vergoed overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Bedoelde bepalingen gelden bovendien voor de ziekten welke hun rechtstreeksche oorzaak vinden in een ongeval waarvan de vergoeding bij deze wet geregeld wordt.

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet omvat de uitdrukking « zeelieden » de zeelieden ter koopvaardij en de visschers.

Worde: beschouwd als zeelieden ter koopvaardij : alle personen, met om het even welke gage, die op de monsterrol van de Belgische koopvaardij-schepen zijn ingeschreven met het oog op de uitvoering van eene arbeids-overeenkomst wegens scheepsdienst, met inbegrip van den reeder-schipper die zijn eigen schip in bedrijf neemt hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden daarenboven voor de toepassing dezer wet beschouwd als zeelieden ter koopvaardij, de personen die rechtstreeks met den reeder of zijne aangestelden verbonden zijn door een contract van dienstverhuring, een arbeidsovereenkomst of een dienstverband om een dienst aan boord te verrichten, zij wezen al of niet aangeworven om later aan den zeetocht deel te nemen.

Worden beschouwd als visschers, alle personen — welke ook de vorm en het bedrag van hunne bezoldiging wezen — die deel uitmaken van de bemanning van Belgische visschersvaartuigen met zeilen of met mechanische stuwkracht, daaronder begrepen de reeders-stuurlieden die hun eigen schip in bedrijf bezigen hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden beschouwd als reeders, alle natuurlijke personen of rechtspersonen die een koopvaardijship of een visschersvaartuig onder Belgische vlag uitrusten, onverschillig welken rechtstitel zij daarop hebben.

Art. 3. De zeelieden, slachtoffers van een arbeidsongeval, behouden hunne volle gage in de voorwaarden en binnen de perken voorzien bij de wetsbepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst. Wanneer deze bepalingen niet meer op hen toepasselijk zijn, wordt het ongeval vergoed, zooals hieronder wordt opgegeven, ingeval het slachtoffer, luidens de bepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst geen recht zou hebben op het volle bedrag van zijne gage, zijn onderstaande bepalingen van kracht van op den dag na het ontstaan der ongeschiktheid voortspuitende uit het ongeval.

Wanneer het ongeval een tijdelijke en volkomen ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, heeft het slachtoffer recht op een dagelijksche vergoeding gelijk aan 50 t. h. van het gemiddeld dagloon of van de gemiddelde dagelijksche winst.

Betreft het een tijdelijke ongeschiktheid die gedeeltelijk is of wordt, dan moet deze vergoeding gelijk zijn aan 50 t. h. van het verschil tusschen het gemiddeld dagloon of de gemiddelde dagelijksche winst van het slachtoffer vóór het ongeval en het loon of de winst welke het slachtoffer kan verdienen alvorens geheel hersteld te zijn.

Indien, na het verstrijken der acht en twintig eerste dagen te rekenen van den dag bij alinea 1 voorzien, de tijdelijke ongeschiktheid volkomen is, wordt de dagelijksche vergoeding, te rekenen van den negen en twintigsten dag, gelijk aan de twee derden van het gemiddeld dagloon.

Indien de ongeschiktheid voortdurend is of wordt, vervangt een jaarlijksche vergoeding van twee derden, bepaald naar den graad van ongeschiktheid, zooals boven gezegd, de tijdelijke vergoeding, te rekenen van den dag waarop de ongeschiktheid van voortdurender aard is; dit vertrekpunt wordt vastgesteld 'tzij bij de overeenkomst der partijen, 'tzij bij een eindvonnis.

Wat de zwaar gekwetsten betreft wier toestand volstrekt de geregelde hulp van een anderen persoon vergt, kan de rechter de jaarlijksche uitkeering, alsmede de dagelijksche vergoeding, op een

hooger en maatstaf dan de twee derden brengen, die nochtans 80 t. h. niet zal overschrijden. Bij het verstrijken van den herzieningstermijn voorzien bij artikel 35 wordt de jaarlijksche uitkeering vervangen door een lijfrente.

Art. 4. Het slachtoffer heeft daarenboven, overeenkomstig de hierna volgende bepalingen, en tot het einde van het bij artikel 35 van deze wet voorzien tijdsbestek, recht op de uit hoofde van het ongeval noodige geneeskundige, heelkundige en pharmaceutische en verplegingszorgen, alsmede op de toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, waarvan het gebruik noodzakelijk is erkend, tot den datum van het akkoord of de bij artikel 3 voorziene einduitspraak van het gerecht.

Een bijkomende vergoeding, die de waarschijnlijke kosten vertegenwoordigt voor het vernieuwen van die toestellen, wordt aan het slachtoffer verleend; die vergoeding wordt akkoord gaande of bij einduitspraak van het gerecht vastgesteld. Zij mag eventueel worden verhoogd in geval er, overeenkomstig artikel 35, bij een rechtsvordering om herziening, een verergering van het gebrek wordt vastgesteld bij het slachtoffer. Het deel der bijkomende vergoeding, dat gedurende het tijdsbestek van herziening niet werd uitgegeven, wordt in den loop der maand van het verstrekken van bedoeld tijdsbestek aan het slachtoffer betaald.

Zoo de reeder of eene van bij onderstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke kassen, uitsluitend op eigen kosten, een geneeskundige, pharmaceutische en verplegingsdienst heeft ingesteld, en indien daarvan melding werd gemaakt in een bijzondere bepaling van de monsterrol, heeft het slachtoffer de vrije keuze niet van geneesheer, van apotheker en van verplegingsdienst.

In dit geval, dient een uitvoerig uittreksel getrokken uit een stamboekje, hetzij uit de bijzondere bepaling van den monsterrol, hetzij uit het bijzonder beding van de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, bij de aanmonstering aan den zeeman overhandigd

In de andere gevallen, heeft het slachtoffer de keus van den arts, den apotheker en den verplegingsdienst; doch de reeder of de gemeenschappelijke kas is slechts gehouden tot het betalen van het bedrag der som bepaald in een tarief vastgesteld bij een koninklijk besluit, dat tevens de vermeldingen zal opgeven welke in boven voorzien stamboekje dienen te staan.

De medische, pharmaceutische en verplegingsdiensten, bedoelden de tweede alinea van dit artikel, worden onderworpen aan de goedkeuring der regeering en dienen te voldoen aan vereischten te bepalen bij een koninklijk besluit gegeven op advies van de Arbeidsongevallencommissie.

Tijdens de behandeling, mogen de reeder of de gemeenschappelijke kas, ingeval de slachtoffers den arts, den apotheker en den verplegingsdienst vrij mogen kiezen, in tegenovergesteld geval de slachtoffers zelf of hun rechthebbenden, aan den vrederechter van het rechtsgebied, waarin zij wonen, schriftelijk een arts aanduiden, er mee belast toezicht te houden op de behandeling. Bedoelde arts

wordt door deze aanduiding gerechtigd om de slachtoffers vrij te bezoeken in de aanwezigheid van den behoorlijk verwittigden behandelenden arts.

De vergoedingen wegens medische, heilkundige en pharmaceutische verplegingskosten en die voortkomende uit het gebruik van toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, mogen worden betaald aan degenen, die daarvan de lasten op zich hebben genomen.

De personen aan wie deze kosten zijn verschuldigd hebben een rechtstreeksche vordering tegen den reeder of tegen de gemeenschappelijke kas welke deze kosten moeten dragen.

Art. 5. Heeft het ongeval den dood van een slachtoffer veroorzaakt, dan worden de volgende vergoedingen toegekend :

1° Een som van 750 frank voor begrafeniskosten. De laatste alinea van artikel 4 is van toepassing op deze vergoeding;

2° a) Aan de (n) niet gedivorceerde (n) noch van tafel of bed gescheiden echtgenoot (e), op voorwaarde dat het huwelijk voor het ongeval is voltrokken, een kapitaal vertegenwoordigende de waarde, berekend naar den leeftijd van het slachtoffer op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente gelijk aan 30 t. h. van het jaarloon;

b) Aan de wettige kinderen, geboren of ontvangen vóór het ongeval, en aan de onechte vóór het ongeval erkende kinderen, wier vader of moeder is overleden, voor zoover de eenen en de anderen geen 18 jaar oud zijn, een kapitaal vertegenwoordigende de waarde, berekend naar den leeftijd van het slachtoffer op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente gelijk aan 15 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 45 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden.

Aan de kinderen, die onder dezelfde voorwaarden verkeerden, wier vader en moeder overleden zijn en aan de door een arbeidsongeval getroffen moeder niet erkende onechte kinderen, is een kapitaal verschuldigd, als boven berekend, vertegenwoordigende een lijfrente van 20 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 60 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden;

c) Aan vader en moeder van het slachtoffer, 't zij een wettig, 't zij een vóór het ongeval erkend kind, en voor zoover hij (zij) noch echtgenoot (e) noch gerechtigde kinderen achterlaat, voor zoover zij bewijzen dat het slachtoffer hun steun was, een kapitaal vertegenwoordigende de waarde, berekend naar de leeftijd van het slachtoffer op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente gelijk aan 20 t. h. van het jaarloon, voor elken gerechtigde; onder dezelfde voorwaarden heeft de moeder van het niet erkend, maar door haar niet verlaten onecht kind, recht op een kapitaal, als boven berekend naar den maatstaf van 20 t. h. van het jaarloon.

Nochtans, ingeval het slachtoffer een echtgenoot (e) zonder kinderen achterlaat, wordt aan de in de vorige alinea bedoelde rechthebbers een kapitaal verleend berekend naar den maatstaf van 15 t. h. voor elken gerechtigde.

Bij vooroverlijden van den vader of de moeder van het slachtoffer wordt aan de familieleden in opgaande lijn van de (n) vooroverledene voor zoover zij bewijzen dat het slachtoffer hun steun was, een kapitaal verleend, berekend als volgt :

1° Indien er noch echtgenoot (e) noch kinderen overblijven, naar den maatstaf van 15 t. h. voor elken gerechtigde; 2° Indien er een echtgenoot (e) zonder kinderen, overblijft, naar den maatstaf van 10 t. h. voor elken gerechtigde;

d) Aan de kleinkinderen, wier vader overleden is, die minder dan achttien jaar oud zijn, indien het slachtoffer noch echtgenoot (e) noch gerechtigde kinderen achterlaat, en voor zoover zij bewijzen dat het slachtoffer hun steun was, een kapitaal vertegenwoordigende de waarde, berekend naar den leeftijd van het slachtoffer op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente gelijk aan 15 t. h. van het jaarloon voor elk kleinkind, zonder dat het totaal 45 t. h. van bedoeld loon mag overschrijden.

Nochtans, indien, bij ontstentenis van echtgenoot (e) er gerechtigde kinderen zijn, hebben de kleinkinderen wier vader overleden is, familiegroepsgewijs, gelijke renten als de kinderen, zoodat de lijfrente voor elke groep van kleinkinderen wordt berekend naar een maatstaf van 15 t. h.

Ingeval er meer dan drie kleinkinderen of groepen van rechthebbende kleinkinderen zijn, wordt de maatstaf van 20 t. h. of van 15 t. h., waarnaar de lijfrente van elk kind of van elke groep van kleinkinderen wordt berekend verminderd door hem te vermenigvuldigen met de breuk $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{5}$, $\frac{3}{6}$, enz., naar gelang bovenbedoeld getal 4, 5, 6, enz., is;

e) Aan broeders en zusters van het slachtoffer, die minder dan achttien jaar oud zijn, en voor zoover het slachtoffer noch echtgenoot (e), noch kinderen, noch vader of moeder, noch rechthebbende kleinkinderen achterlaat en voor zoover zij bewijzen dat het slachtoffer hun steun was, een kapitaal vertegenwoordigende de waarde, berekend naar den leeftijd van het slachtoffer op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente, per hoofd, gelijk aan 15 t. h. van het jaarloon, zonder dat de totale rente 45 t. h. mag overschrijden. Indien er meer dan drie rechthebbende broeders of zusters zijn, wordt de maatstaf van 15 t. h. naar verhouding van hun getal, op de in vorige alinea bepaalde wijze, verminderd.

Mocht, overeenkomstig de voorgaande bepalingen, een kapitaal aan verscheiden rechthebbenden globaal worden verleend dan zijn de aandelen dier rechthebbenden in het kapitaal, gelijk.

Het kapitaal bedoeld in de vorige alinea's is verschuldigd op den dag van het overlijden van het slachtoffer.

Het kapitaal aan een echtgenoot (e) of aan een familielid in opgaande lijn verschuldigd, wordt, rekening houdende met den leeftijd van de (n) rechthebbende op den dag van het overlijden, in een lijfrente, betaalbaar te rekenen van dien dag, omgezet.

Het kapitaal verschuldigd aan iedere (n) andere (n) rechthebbende wordt op dezelfde wijze omgezet in een tijdelijke rente, ingaande met den dag van het overlijden en vervallende op den leeftijd van achttien jaar.

De vergoeding verschuldigd aan iedere (n) rechthebbende op den dag der regeling, 't zij bij overeenkomst, 't zij bij eindvonnis, zal vertegenwoordigd zijn door het bedrag der vervallen rentetermijnen vermeerderd met het kapitaal noodig voor het uitbetalen der rente te rekenen van dezen dag.

Wanneer deze vergoeding is verschuldigd aan kinderen, kleinkinderen, broeders en zusters, kan de rechter nochtans, op verzoek van elke (n) belanghebbende, partijen vooraf gehoord of opgeroepen, en zelfs ambtshalve, het gebruik dier vergoeding bevelen, dat hij gunstig acht voor de belangen der rechthebbenden.

Ingeval het schip, bij gebrek aan tijdingen, als verloren zou worden beschouwd, zijn de bij dit artikel voorziene vergoedingen zonder borgstelling verschuldigd na het verstrijken van eenen termijn van zes maand, te rekenen van den dag van de afvaart van het schip of van den dag der laatste tijdingen. Die termijn wordt tot drie maand verminderd voor de visschersvaartuigen.

Art. 6. Het slachtoffer of zijne rechtverkrijgenden kunnen eischen dat ten hoogste één derde van de waarde der lijfrente hun als kapitaal wordt uitbetaald. De echtgenoot (e) of de familieleden in opgaande lijn kunnen tevens eischen dat hoogstens een derde van het kapitaal bedoeld in de voorlaatste alinea van artikel 5, hun rechtstreeks wordt uitbetaald.

De rechter zal zoo voordeelig mogelijk voor de eischers beslissen; de reeder of de gemeenschappelijke kas kan zoo noodig, gehoord of opgeroepen worden.

In geval van gedeeltelijke blijvende ongeschiktheid, kan de rechter eveneens, op dezelfde wijze, op verzoek van elken belanghebbende, bevelen dat de waarde der lijfrente voluit in kapitaal aan het slachtoffer zal worden uitbetaald wanneer de jaarlijksche rente geen 300 frank bedraagt.

De waarde van de lijfrente wordt berekend naar het tarief, dat bij koninklijk besluit werd goedgekeurd krachtens artikel 7 van de wet van 24 December 1903 op de vergoeding der schade voortspuitende uit arbeidsongevallen.

Art. 7. Zoo voor de zeelieden ter koopvaardij als voor de visschers met vaste gages wordt onder het loon, dat tot grondslag dient voor de vaststelling van de vergoeding, verstaan, het gemiddelde werkelijke maandloon van elke categorie zeelieden of visschers gedurende het jaar dat aan het ongeval voorafging.

Onder de winst, welke tot grondslag dient voor de vaststelling van de vergoedingen verschuldigd aan de reedersstuurlieden of aan de op aandeel in de winst gehuurde visschers, wordt verstaan de gemiddelde zuivere winst per maand voor iedere categorie gedurende het jaar dat aan het ongeval voorafging.

Dit loon of deze winst wordt, volgens dezen grondslag, voor elke categorie bij koninklijk besluit vastgesteld en ten minste om de vijf jaar herzien.

Wanneer het grondslagloon of de gemiddelde winst meer dan 20,000 frank bedraagt, wordt er voor de vaststelling van de vergoedingen slechts tot dit bedrag rekening mee gehouden.

Het gemiddeld jaarloon of de gemiddelde jaarlijksche winst komt overeen met elf maal het loon of de winst per maand.

Het gemiddeld jaarloon of de gemiddelde winst per dag wordt bekomen door het bedrag van het jaarloon of door de jaarlijksche winst te deelen ooor 365.

Voor de zeelieden beneden de 21 jaar, alsmede voor de scheepsjongens, lichtmatrozen en leerlingen, mag het grondslagloon in geen geval op minder dan 2,500 frank per jaar geraamd worden.

De regeering kan, bij uitzondering, voor een tijdperk van één jaar, na eensluidend advies van het bij artikel 39, aangehaald technisch comiteit, beslissen, dat het grondslagloon of de grondslagwinst zal worden vastgesteld naar het gemiddeld bedrag per jaar van de loonen of winsten, welke voor het ongeval, gedurende een tijdperk van ten minste vijf en van ten hoogste tien jaar, toegekend of verkregen werden.

Art. 8. De tijdelijke vergoedingen zijn elke halve maand betaalbaar; de jaarlijksche uitkeeringen en de vervallen renten zijn betaalbaar om de drie maand, telkens voor een vierde gedeelte; de begrafeniskosten worden betaald binnen eene maand na het overlijden.

Art. 9. De vergoedingen, uit kracht van deze wet verschuldigd aan slachtoffers van ongevallen of aan hunne rechthebbenden zijn niet vatbaar voor overdracht of inbeslagneming, tenzij wegens wettelijke verschuldigde kosten van levensonderhoud.

Art. 10. Aan de door eene arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst gebonden zeelieden, kan de nietigheid van deze overeenkomst niet worden tegengeworpen ten einde hun het voordeel van deze wet te ontzeggen, wanneer de nietigheid te wijten is aan de zelfs onvrijwillige overtreding, door den reeder, van de wetten en verordeningen betreffende de zeepolitie, de veiligheid der scheepvaart en de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst.

Art. 11. De vergoedingen en uitkeeringen, buiten die welke tot dekking van werkelijk gedane uitgaven en voorschotten dienen, mogen niet samengevoegd worden ten bate van één zelfden persoon.

HOOFDSTUK II. — *Van de verzekering tegen arbeidsongevallen overkomen aan zeelieden.*

Art. 12. Onder al de reeders van koopvaardij schepen wordt, onder de benaming « Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij », eene maatschappij van onderlinge verzekering tegen de beroepsgevaaren der zeelieden ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij is gevestigd te Antwerpen. Zij geniet rechtspersoonlijkheid alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten voor al de akten en stukken noodig tot het uitvoeren van hare zending.

Art. 13. De uitkeeringen en pensioenen, aan zeelieden of hunne rechthebbenden verschuldigd bij toepassing van de bepalingen van hoofdstuk I van deze wet, komen ten laste van de Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij.

Art. 14. De reeders van koopvaardij schepen zijn verplicht zich bij de Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij aan te sluiten.

Art. 15. De Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij wordt gevoed door de bijdragen der reeders.

Bedoelde bijdrage bestaat uit een jaarlijksche som, vastgesteld per ingescheepten man. Het bedrag ervan wordt bepaald bij koninklijk besluit.

De kas mag giften en legaten ontvangen.

Indien het bedrag, noodig voor den dienst van uitkeeringen en pensioenen door de kas verschuldigd, en de uitgaven van deze instelling de ontvangsten zouden overtreffen, wordt het tekort door den Staat aangevuld door middel van voorschotten, welke terugvorderbaar zijn binnen eenen termijn van ten hoogste tien jaar.

Art. 16. De bijdrage van de reeders wordt ten minste om de vijf jaar herzien. Het bedrag ervan kan, op advies van den beheerraad der Gemeenschappelijke Kas, bij koninklijk besluit gewijzigd worden.

Art. 17. De Gemeenschappelijke Kas voor de koopvaardij wordt, onder het toezicht van den Minister van Zeewezen, beheerd door een raad bestaande uit vier afgevaardigden van de reeders, een afgevaardigde van het varend personeel, een afgevaardigde van het beheer van zeewezen, een door den minister aangestelden griffier wordt aan den raad toegevoegd.

Het ambt van griffier wordt bezoldigd; de overige mandaten worden kosteloos vervuld; aan de leden van den raad kunnen evenwel zitpenningen en vergoedingen wegens verplaatsing worden toegekend, waarvan het bedrag bepaald wordt bij het koninklijk besluit houdende benoeming van den raad.

HOOFDSTUK III. — *Van de verzekering tegen arbeidsongevallen overkomen aan visschers.*

Art. 18. Onder al de reeders ter visscherij en de reeders-stuurlieden wordt onder de benaming Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij, eene maatschappij van onderlinge verzekering tegen de beroepsgevaaren der zeevisschers ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij is gevestigd te Oostende. Zij geniet rechtspersoonlijkheid, alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten, voor al de akten en stukken noodig tot het uitvoeren van hare zending.

Art. 19. De uitkeeringen en pensioenen, aan visschers of hunne rechthebbenden verschuldigd bij toepassing van de bepalingen van hoofdstuk I van deze wet, komen ten laste van de Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij.

Art. 20. De reeders van visschersvaartuigen alsmede de reeders-stuurlieden die hun eigen boot exploiteeren, hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, zijn verplicht zich aan te sluiten bij die Kas.

Art. 21. De Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij wordt gevoed door de bijdragen der bij vorig artikel bedoelde reeders en reeders-stuurlieden

Deze bijdrage bestaat uit een jaarlijksche som, vastgesteld per ingescheepten man. Het bedrag ervan wordt bepaald bij koninklijk besluit. Dit laatste zal verschillende tarieven instellen berekend op de verscheidenheid der gevaren volgens de verschillende wijzen van vissen.

De kas mag giften en legaten ontvangen.

Indien het bedrag, noodig voor den dienst van de uitkeeringen en pensioenen door de kas verschuldigd, en de uitgaven van deze instelling de ontvangsten zouden overtreffen, wordt het tekort door den Staat aangevuld door middel van voorschotten, welke terug Vorderbaar zijn binnen eenen termijn van ten hoogste tien jaar.

Art. 22. De bijdrage in de kas, door den reeder-stuurman verschuldigd die zijn eigen boot exploiteert, hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, wordt tot de helft verminderd.

Art. 23. De bijdrage in de kas wordt ten minste om de vijf jaar herzien. Het bedrag ervan kan, op advies van den beheerraad der Gemeenschappelijke Kas, bij koninklijk besluit gewijzigd worden.

Art. 24. In geval van onvrijwillig opliggen gedurende meer dan eene maand, kan de hiervoren bedoelde bijdrage worden vermindert in de bij het reglement van de kas te bepalen voorwaarden. Voor de booten van minder dan 15 ton bruto inhoud mag de vermindering worden toegepast voor ophogtjtdperken van minder dan eene maand.

Art. 25. De Gemeenschappelijke Kas wordt, onder toezicht van den minister die den dienst voor zeevisscherij in zijne bevoegdheid heeft, beheerd door eenen raad, bestaande uit drie reeders of hunne afgevaardigden, eenen reederstuurman, drie visschers of hunne afgevaardigden, eenen afgevaardigde door den Minister aangesteld en eenen griffier door dezen laatste benoemd.

Het ambt van griffier wordt bezoldigd, de overige mandaten worden kosteloos vervuld; aan de leden van den raad kunnen evenwel zitpenningen en vergoedingen wegens verplaatsing worden toegekend, waarvan het bedrag bepaald wordt bij het koninklijk besluit houdende benoeming van den raad.

HOOFDSTUK IV. — *Van de burgerlijke aansprakelijkheid.*

Art. 26. Er wordt in geen deele afgeweken van de algemeene regelen betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid, wanneer het ongeval opzettelijk is teweeggebracht door den reeder.

Met uitzondering van dit geval, geeft de schade, voortspruitende uit arbeidsongevallen, ten bate van het slachtoffer of de recht-hebbende enkel en alleen recht op de bij deze wet vastgestelde vergoedingen.

Onverminderd de rechtsvordering welke uit deze wet voortvloeit, behouden het slachtoffer en de rechthebbenden ten aanzien van andere personen dan den reeder of zijne gelastigden, die voor het ongeval aansprakelijk zijn, het recht om vergoeding voor de veroorzaakte schade te eischen, overeenkomstig de regels van het gemeen recht. De som ten laste van den geheel aansprakelijk erkenden derde verleend en werkelijk betaald, komt toe aan eene van de twee in vorenstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke verzekeringskassen tot het bedrag van de te haren laste gelegde forfaitaire vergoeding; het overblijvend gedeelte komt ten goede aan het slachtoffer of zijne rechthebbenden, in geval van verdeelde aansprakelijkheid, is de Gemeenschappelijke Kas ont-slagen van de betaling eener som gelijk aan 60 t. h. van die welke, ten laste gelegd van den voor de stoffelijke schade van het ongeval gedeeltelijk aansprakelijk erkenden derde, werkelijk werd betaald.

De rechtsvordering tegen de aansprakelijke derde personen kan zelfs, door de Gemeenschappelijke Kas, op eigen risico, het slachtoffer of rechthebbenden in rechten vervangende, worden ingesteld.

Gewone vergoeding is alleszins onvereinigbaar met de door deze wet voorziene vergoeding.

Art. 27. De bij deze wet bepaalde vergoedingen zijn niet verschuldigd wanneer het ongeval door het slachtoffer opzettelijk is teweeggebracht.

Geenerlei vergoeding is verschuldigd aan diengene der recht-hebbenden die het ongeval opzettelijk heeft teweeggebracht.

Art. 28. Elke met de bepalingen van deze wet strijdige overeenkomst is van rechtswege nietig.

HOOFDSTUK V. — *Van de aangifte van ongevallen en van de rechtsmacht.*

Art. 29. Elk ongeval dat in de voorwaarden voorzien bij artikel 1 of bij het vierde lid van artikel 2 hiervoren aan eenen zeeman ter koopvaardij of aan eenen visscher is overkomen, en dat hetzij den

dood van het slachtoffer, hetzij eene ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, of van aard is die te veroorzaken, moet door den reeder of zijnen gelastigde worden aangegeven, onverminderd alle andere bij de wetten of verordeningen voorgeschreven nasporingen.

De aangifte wordt schriftelijk gedaan binnen drie dagen na het ongeval of na de aankomst van het schip of van het vaartuig in de eerste aanleghaven of wel binnen drie dagen na de tijding van het ongeval, indien het schip is vergaan. Eene aangifte van ongeval moet bovendien door den reeder of zijnen gelastigde voor al de leden van de bemanning worden gedaan binnen acht dagen na de verstrijking van den bij het laatste lid van vorenstaand artikel 5 bedoelden termijn.

In België wordt de aangifte schriftelijk gedaan aan den waterschout van de haven waar zich het schip of het vaartuig bevindt. Bedoelde aangifte wordt zonder verwijl door den waterschout aan de griffie van het krachtens artikel 31 bevoegde vredegerecht gezonden. Is het slachtoffer een schipper ter visscherij, dan geschiedt de kennisgeving van het ongeval van ambtswege door den waterschout.

In de kolonie wordt de aangifte gedaan aan de overheden, door den Minister van Koloniën aangeduid.

In het buitenland wordt zij gedaan aan den consulaire agent. Zoo er geen consulaire agent ter plaats gevestigd is, wordt zij binnen de hierboven vermelde termijnen, over den snelsten weg, aan den waterschout van de haven waar het schip thuishoort gezonden. Is het slachtoffer een schipper ter visscherij, dan doet de consul de kennisgeving van ambtswege aan den waterschout van de haven waar de boot is ingeschreven.

De waterschouten geven onverwijld aan de betrokken gemeenschappelijke kas mededeeling van elk ongeval dat hun ter kennis wordt gebracht en waarvoor luidens deze wet schadevergoeding verschuldigd is.

De aangifte vermeld den aard en de omstandigheden van het ongeval. Bij koninklijk besluit worden verder de vorm en de vereischten van de aangifte bepaald, benevens de gevallen waarin op kosten van den aangever een geneeskundig getuigschrift bij de aangifte moet worden gevoegd.

De aangifte van het ongeval kan, met inachtneming van dezelfde vormen, gedaan worden door het slachtoffer of zijne rechthebbers.

Het slachtoffer of een ander lid van de bemanning heeft bovendien, in zee, het recht om mondeling of schriftelijk aan den kapitein of den schipper aangifte van een ongeval te doen. Melding hiervan wordt gemaakt in het scheepsjournaal en deze inschrijving, in voorkomend geval, door een of twee getuigen medeondertekend.

Ontvangbewijs van de aangifte wordt in elk geval door den griffier aan den aangever gezonden.

Blijkt uit de aangifte dat de toepasselijkheid van deze wet op het aangegeven ongeval wordt betwist, namelijk wegens de omstandigheden waaronder het feit gebeurt of wegens de hoedanigheid van het slachtoffer, dan stelt de waterschout, de consulaire agent

of, in de Kolonie, de door den Minister van Koloniën aangeduide overheid, een onderzoek in naar de oorzaken van het ongeval. Wordt tot een onderzoek overgegaan uit kracht van deze bepaling, of uit kracht van de wetten en verordeningen betreffende de zee-politie, dan wordt eene uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek door de hierboven bedoelde overheden, al naar het geval, aan de griffie van de bevoegde rechtsmacht, den Minister van Buitenlandsche Zaken of den Minister van Koloniën gezonden.

De partijen hebben het recht om ter griffie kennis of, op hunne kosten, afschrift te nemen van de aangifte van het ongeval, van het daarbij gevoegd getuigschrift en, zoo er aanleiding toe bestaat, van de uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek.

Art. 30. De reeder of zijne gelastigden, die de bepalingen van het voorgaande artikel overtreden, worden gestraft met eene geldboete van 50 tot 2,000 frank.

Ten aanzien van het opsporen en het vaststellen der overtredingen, alsmede van het onderzoek in zake ongevallen, hebben de waterschouten, de consulairen agenten en de koloniale overheden de bevoegdheden welke bij de wetten van 5 Mei 1888 en 11 April 1896 aan de arbeidsopzichters zijn toegekend en kunnen de bij deze wetten bepaalde straffen opgelegd worden aan den reeder of zijne gelastigden die zich tegen de uitoefening van die bevoegdheden mochten verzetten.

Art. 1. De afgevaardigden van de regeering, belast met de inspectie van de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen, evenals de ambtenaars belast met het schouwen van de stoommachines en ketels, hebben vrijen toegang tot de verschillende onder hun toezicht gestelde fabrieken, werkplaatsen, bewaarplaatsen en lokalen.

Zij stellen, ieder wat hem betreft, de overtredingen van de te dier zake geldende wetten en besluiten vast bij processen-verbaal, die geldig zijn tot bewijs van het tegendeel.

Deze processen-verbaal worden, zooveel doenlijk, op staanden voet opgemaakt.

Een afschrift er van wordt uiterlijk binnen vier en twintig uren na de vaststelling van de overtreding aan den overtreder overhandigd. Een ander afschrift wordt gezonden aan den procureur des Konings.

Art. 2. Overtreding van de bepalingen van gelijk welk besluit betreffende de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en de stoommachines en ketels wordt gestraft met een geldboete van 26 tot 100 frank.

Art. 3. De industriehoofden, eigenaars, bazen, bestuurders of zaakvoerders, die het door de afgevaardigden van de regeering uit te oefenen toezicht zullen gehinderd hebben, worden gestraft met een geldboete van 26 tot 100 frank, onverminderd, in voorkomend geval, de toepassing van de straffen gesteld bij artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Art. 4. Bij hervalling binnen de twaalf maand na de vroegere veroordeeling, wordt het minimum van de bij voorgaande artikelen voorziene geldboete gebracht op 100 frank, en het maximum op 1,000 frank.

Art. 5. De industriehoofden zijn burgerlijk verantwoordelijk voor de betaling van de ten laste hunner bestuurders of zaakvoerders uitgesproken geldboeten.

Art. 6. Boek 1 van het Strafwetboek, zonder uitzondering van hoofdstuk VII en van artikel 85, is toepasselijk op vorenbedoelde overtredingen.

(Wet van 5 Mei 1888 op de inspectie van de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op het toezicht op de stoommachines en -ketels.)

Art. 1. De afgevaardigden der regeering bij het arbeidstoezicht worden gelast de uitvoering na te zien der wet van 16 Augustus 1887, houdende regeling van de betaling der dagloonen aan de werklieden.

Te dien einde hebben zij vrijen ingang in de plaatsen bestemd tot de betaling der dagloonen.

De nijverheidsbazen, patroons, beheerders en toezieners moeten, wanneer zij daartoe worden verzocht, de lijsten der betalingen toonen en zijn, evenals de werklieden, verplicht de inlichtingen te geven welke hun door de hooger vermelde agenten worden gevraagd ten einde zich te verzekeren dat de wet wordt nageleefd.

In geval van overtreding, maken deze agenten een proces-verbaal op dat als echt wordt aanzien zoolang het tegenovergestelde niet wordt bewezen.

Een afschrift van het proces-verbaal zal, binnen de acht en veertig uren, aan den overtreder overgemaakt worden, anderszins is het nietig.

Art. 2. De nijverheidsbazen, patroons, eigenaars, bestuurders of beheerders die zich zullen verzet hebben tegen het toezicht gehouden krachtens de tegenwoordige wet, zullen gestraft worden met eene boete van 26 tot 100 frank, onverminderd, in voorkomend geval, de toepassing der straffen vastgesteld door de artikels 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Wanneer de fout weder bedreven wordt binnen de twaalf maanden te rekenen van de vorige veroordeeling zal de straf verdubbeld worden.

Art. 3. Het hoofdstuk VII en het artikel 85 van het 1^e deel van het Strafwetboek zijn toepasselijk op de overtredingen door de tegenwoordige wet voorzien.

(Wet van 11 April 1896 waarbij aan het arbeidstoezicht de zending toevertrouwd wordt de uitvoering na te gaan der wet van 16 Augustus 1887 nopens het betalen der dagloonen.)

In geval van overtreding wordt door de waterschouten, de consulaire agenten en de koloniale overheden een proces-verbaal opgemaakt, dat rechtsgeldig is, behoudens tegenbewijs. Een afschrift van het proces-verbaal wordt, op straffe van nietigheid, binnen acht en veertig uur aan den overtreder gezonden.

Art. 31. Alleen de vrederechter van het kanton, binnen welk gebied de haven gelegen is, waar het schip of het vaartuig thuishoort, is bevoegd om kennis te nemen van de rechtsvorderingen betreffende de vergoedingen, krachtens deze wet aan de zeelieden of de recht-hebbenden verschuldigd, alsmede van de eischen tot herziening van deze vergoedingen; hij is tevens bevoegd om te beslissen over de hangende zaken betreffende de verzekering van het risico voort-spruitende uit deze wet, wanneer deze hangende zaken ontstaan zijn.

naar aanleiding van de vergoeding van een arbeidsongeval; hij doet uitspraak, in hoogsten aanleg, tot een bedrag van 300 frank, en, in eersten aanleg, tot welk bedrag de eisch ook mag gaan.

Wanneer de haven, waar het schip thuishoort, zich uitstrekt tot op het grondgebied van verscheiden kantons, is bevoegd de rechter binnen wiens rechtsgebied het waterschoutambt gelegen is.

Voor het vaststellen van den graad van blijvende ongeschiktheid zal de rechter zich, op verzoek van eene der partijen, eenen bijzitter, die reeder, en eenen bijzitter die zeeman ter koopvaardij of visscher is, als raadgevers toevoegen. De wijze waarop en de voorwaarden waaronder de bijzitters worden aangesteld, alsmede dezer vergoeding, zullen bij koninklijk besluit worden bepaald.

De vrederechter kan door een met redenen omkleed vonnis, zonder appel, op eenvoudig verzoek van een der belanghebbenden, den vervalt termijn voorzien bij artikel 15 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, verlengen. Onder dezelfde voorwaarden, kan hij het vervallen stuiten. Deze bepaling is enkel van toepassing op de interlocutoire vonnissen uitgesproken na het in werking treden van deze wet.

Art. 15. In geval een tusschenvonnis is geveld, wordt de zaak beraald uitgewezen ten laatste binnen den termijn van vier maand na den dag van het tusschenvonnis; na dezen termijn is de aanleg van rechtswege vervallen; het vonnis, dat over den grond zou geweest worden, is aan hooger beroep onderworpen, zelfs in zaken waarvan de vrederechter in laatste aanleg kennis neemt, en wordt te niet gedaan op vordering der betrokken partij.

De rechter is voor schadevergoeding aansprakelijk, indien de aanleg door zijn schuld vervallen is.

(Art. 15 van het Wetboek van burgerlijke rechtspleging.)

Voor elk arbeidsongeval van ernstigen aard of naar de aangifte bij de griffie van het vredege recht vermoedelijk van ernstigen aard, kan de rechter vóór de eindregeling, door een eenvoudig schrijven van den griffier, partijen oproepen, ten einde den staat der zaken te onderzoeken en, zoo mogelijk, een overeenkomst te bewerken of om de feiten vast te stellen, waaruit het recht op vergoeding voortspruit en alle maatregelen te nemen, die noodig mochten zijn voor de toewijzing er van. Van deze verschijning wordt kosteloos procesverbaal opgemaakt.

Art. 32. Het slachtoffer of de rechthebbenden hebben altijd, ondanks de schikkingen van de artikelen 13 en 19 het vermogen den reeder rechtstreeks te dagvaarden behoudens het recht van dezen laatste volgens het geval, in de zaak te brengen de Gemeenschappelijke Kas van de koopvaardij of de Gemeenschappelijke Kas van de zeevisscherij. Het slachtoffer of de rechthebbenden hebben, in elk geval, een rechtstreeksche vordering tegen de Gemeenschappelijke Kas.

Art. 33. De bevoegde rechter is er toe gehouden van de tusschen partijen getroffen overeenkomsten betreffende de ten gevolge van arbeidsongevallen te verleenen vergoedingen verbaal op te maken.

Afschrift van bedoeld verbaal mag enkel in executoiren vorm worden uitgegeven, nadat de rechter zal hebben erkend dat de regeling van het ongeval overeenkomstig de bepalingen der wet is geschied.

Op straffe van nietigheid worden deze overeenkomsten met redenen omkleed, en vermelden, namelijk, het loon dat tot grondslag dient, den aard van het letsel, de vermindering van de arbeidsongeschiktheid en den datum der consolidatie.

Art. 34. Wanneer de rechter al de gegevens niet bezit om voorgoed te beslissen, maar indien de toepassing der wet geen twijfel lijdt, heeft hij het recht om zelfs ambtshalve aan het slachtoffer of zijn (haar) rechthebbenden een voorloopige uitkeering te verleenen in den vorm van een dagelijksche vergoeding of van een som bestemd om de eventuele kosten van het onderzoek te dekken. De rechterlijke beslissingen betreffende de in deze wet voorziene vergoedingen en waarvoor geen aanleiding bestaat tot het vestigen van rente of verleenen van kapitaal, zijn bij voorraad uitvoerbaar ondanks appel en zonder borg. In de andere gevallen beperkt de rechter de voorloopige tenuitvoerlegging tot de betaling van rentetermijnen, bepaald *ex æquo et bono*, rekening houdende met de reeds ontvangen gegevens, op het oogenblik dat de voorloopige tenuitvoerlegging wordt bevolen.

In al de gevallen en namelijk in geval van gerechtelijke tenuitvoerlegging, kan de rechter, ten verzoeken van elke (n) belanghebbende en zelfs ambtshalve een curator *ad hoc* aanstellen, belast met de (n) minderjarige te vertegenwoordigen, voor het innen van de vergoedingen, of rentetermijnen en voor het vormen van de kapitalen.

Art. 35. De rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen voorzien bij deze wet, verjaart na drie jaar, buiten de gewone wijze van schorsing of stuiting stuit deze verjaring door een rechtsvordering tot betaling, ten aanzien van het arbeidsongeval, gesteund op een anderen rechtsgrond.

In geval van vermoedelijk overlijden, begint de verjaring te loopen bij het einde van de bij het laatste lid van artikel 5 voorziene termijnen.

De eisch tot herziening van de vergoedingen, gegrond op verering of vermindering van de gebrekkelijkheid van het slachtoffer of op zijn overlijden aan de gevolgen van het ongeval, kan ingesteld worden gedurende drie jaar, te rekenen van de tusschen partijen getroffen overeenkomst of van het eindvonnis.

Art. 36. De rechtsvordering tot betaling of tot herziening van de bij deze wet voorziene vergoedingen kan in geen geval voor den strafrechter worden gebracht; het instellen er van hangt niet af van het instellen der openbare rechtsvordering, waartoe het ongeval aanleiding mocht geven.

HOOFDSTUK VI. — *Fiskale bepalingen.*

Art. 37. Zijn vrijgesteld van zegel- en griffierecht en worden kosteloos geregistreerd zoo zij aan de formaliteit der registratie zijn.

onderworpen : alle vrijwillige akten alsook alle akten van vrijwillige rechtspraak, die de uitvoering van deze wet betreffen.

Art. 38. Worden kosteloos uitgereikt en vrijgesteld van zegel-, griffie- en registratierecht alle getuigschriften, akten van bekendheid volmachten en andere stukken waarvan de overlegging, voor de uitvoering van deze wet, door de gemeenschappelijke kassen kan geëischt worden.

HOOFDSTUK VII. — *Algemeene bepalingen en overgangsbepalingen*

Art. 39. Een koninklijk besluit zal een technisch comiteit kunnen instellen, de bevoegdheid en de samenstelling ervan overeenkomend met die van het comiteit ingesteld krachtens de bepalingen van artikel 34 van de wet van 24 December 1903.

Art. 34. Bij koninklijk besluit zal bij het ministerie van nijverheid, arbeid en sociale voorzorg een technisch comiteit worden ingesteld, onder den naam van arbeidsongevallencommissie.

Het zal samengesteld zijn uit vijftien leden, waaronder minstens twee actuarissen, één arts, één vertegenwoordiger van de aangenomen gemeenschappelijke kassen en één vertegenwoordiger der toegelaten maatschappijen alsmede twee vertegenwoordigers van de ondernemingshoofden en twee vertegenwoordigers der werklieden, de eenen en de anderen benoemd door den hoogen arbeidsraad.

Onafhankelijk van de ambtsbevoegdheden haar bij deze wet opgedragen, zal de commissie beraadslagen over alle vragen haar door den minister voorgelegd omtrent de vergoeding der schade voort-spruitende uit arbeidsongevallen.

(Art. 34 der wet van 24 December 1903 gewijzigd door de wet van 15 Mei 1929, houdende vergoeding der schade voort-spruitende uit arbeidsongevallen.)

Art. 40. De overeenkomsten van verzekering, gesloten zes maand vóór het inwerking treden van huidige wet en betrekking hebbende op het gevaar van arbeidsongevallen bij de onderneming en waarop deze wet van toepassing is, kunnen binnen één jaar, te rekenen van haar in werking treden, door den verzekeraar of door den verzekerde worden opgezegd, hetzij bij schriftelijke verklaring, waarvan een ontvangbewijs wordt afgeleverd, hetzij bij buitengerechtelijke akte.

Art. 41. Deze wet wordt van toepassing vanaf 1 Juli 1930.

Art. 42. De tekst van de huidige wet wordt en blijft uitgeplakt, op een duidelijk zichtbare plaats, in de lokalen der waterschoutambten en in alle plaatsingsbureelen voor zeelieden.

Onder dezen tekst zal er gebeurlijk melding worden gemaakt van de geneeskundige, pharmaceutische en verplegingsinrichtingen gekozen door de gemeenschappelijke verzekeringskassen welke zijn aangehaald in de hoofdstukken II en III van huidige wet.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den *Moniteur* bekend gemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 30ⁿ December 1929.

ALBERT.

Van 's Konings wege :

De Minister van Verkeerswezen,

MAURICE LIPPENS.

De Minister van Landbouw

H. BAELS.

De Minister van Financiën,

Bon M. HOUTART.

Gezien en met 's Lands zegel gezegeld :

De Minister van Justitie,

P.-E. JANSON.

Promulguons la présente loi, ordonnons qu'elle soit revêtue du sceau de l'Etat et publiée par le *Moniteur*.

Donné à Bruxelles, le 30 décembre 1929.

ALBERT.

Par le Roi :

Le Ministre des Transports,

MAURICE LIPPENS.

Le Ministre de l'Agriculture,

H. BAELS.

Le Ministre des Finances,

Bon M. HOUTART.

Vu et scellé du sceau de l'Etat :

Le Ministre de la Justice,

P.-E. JANSON.

ADMINISTRATION DE LA MARINE

Loi sur la réparation des accidents du travail survenus aux gens de mer

ALBERT, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Les Chambres ont adopté et Nous sanctionnons ce qui suit :

CHAPITRE Ier. — *Des indemnités.*

Article 1er. La réparation des dommages résultant des accidents survenus aux gens de mer, dans le cours et par le fait de l'exécution du contrat de travail, est réglée conformément aux dispositions de la présente loi.

L'accident survenu soit à bord, soit même en dehors du bord, au cours d'un travail ou d'une corvée entrepris ou commandé pour le service du navire ou de l'expédition est, jusqu'à preuve contraire, réputé accident du travail donnant lieu à réparation, conformément aux dispositions de la présente loi.

Les dommages résultant des accidents constituant les risques naturels de la navigation sont assimilés aux dommages, dont la réparation est réglée conformément aux dispositions de la présente loi.

Ces dispositions sont, en outre, applicables aux maladies ayant leur cause directe dans un accident dont la réparation est régie par la présente loi.

Art. 2. Pour l'application de la présente loi, l'expression « gens de mer » comprend les marins et les pêcheurs.

Sont considérées comme marins : toutes les personnes, quels que soient leurs gages, portées au rôle d'équipage des navires de commerce belges, en vue de l'exécution d'un contrat d'engagement maritime, y compris le patron armateur exploitant son propre bâtiment, soit seul, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non.

Sont en outre réputées marins pour l'application de la présente loi, les personnes entrant directement avec l'armateur ou ses préposés dans les liens d'un contrat de louage de services, de travail ou d'emploi en vue d'effectuer un service à bord, qu'elles aient été ou non recrutées pour participer ultérieurement à l'expédition maritime.

Sont considérées comme pêcheurs, toutes les personnes, quels que soient le mode et le montant de leur rémunération, formant l'équipage des bâtiments de pêche belges à voiles ou à propulsion mécanique, y compris le patron-armateur exploitant son propre bâtiment soit seul, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non.

Sont considérées comme armateurs, toutes personnes physiques ou morales armant sous pavillon belge un navire de commerce ou un bâtiment de pêche, quel que soit le titre qu'elles possèdent sur eux.

Art. 3. Les gens de mer victimes d'un accident du travail continueront de bénéficier de l'intégralité de leurs gages dans les conditions et limites prévues par les dispositions légales régissant le contrat d'engagement maritime. Lorsque ces dispositions cesseront de leur être applicables, la réparation de l'accident se fera comme il est dit ci-dessous; au cas où la victime n'aurait pas droit, aux termes des dispositions relatives au contrat d'engagement maritime, à l'intégralité de ses gages, les dispositions ci-dessous sortiront leurs effets à partir du jour qui suit le début de l'incapacité résultant de l'accident.

Lorsque l'accident a été la cause d'une incapacité temporaire et totale de travail, la victime a droit à une indemnité journalière égale à 50 p. c. du salaire ou profit quotidien moyen.

Si l'incapacité temporaire est ou devient partielle, cette indemnité doit être équivalente à 50 p. c. de la différence entre le salaire ou le profit quotidien moyen de la victime antérieurement à l'accident et celui qu'elle peut gagner avant d'être complètement rétablie.

Si, à l'expiration des vingt-huit premiers jours à compter du jour prévu au premier alinéa, l'incapacité temporaire est totale, l'indemnité journalière devient, à partir du vingt-neuvième jour, égale aux deux tiers du salaire quotidien moyen.

Si l'incapacité est ou devient permanente, une allocation annuelle des deux tiers, déterminée d'après le degré d'incapacité, comme il vient d'être dit, remplace l'indemnité temporaire à dater du jour où l'incapacité présente le caractère de la permanence; ce point de départ est constaté soit par l'accord des parties, soit par un jugement définitif.

En ce qui concerne les grands blessés dont l'état nécessite absolument et normalement l'assistance d'une autre personne, le juge peut porter l'allocation annuelle à un taux supérieur à deux tiers, mais qui n'excédera toutefois pas 80 p. c. A l'expiration du délai de revision prévu à l'article 35, l'allocation annuelle est remplacée par une rente viagère.

Art. 4. La victime a droit, en outre, conformément aux dispositions ci-après et jusqu'à l'expiration du délai de revision prévu par l'article 35 de la présente loi, aux soins médicaux, chirurgicaux, pharmaceutiques et hospitaliers causés par l'accident, ainsi qu'aux appareils de prothèse et d'orthopédie dont l'usage est reconnu nécessaire jusqu'à la date de l'accord ou du jugement définitif visés à l'article 3.

Une indemnité supplémentaire, représentant le coût probable du renouvellement de ces appareils, est attribuée à la victime; cette indemnité est fixée par l'accord ou par le jugement définitif. Elle peut être éventuellement majorée dans le cas où une aggravation de l'infirmité de la victime est constatée lors d'une action en revision intentée dans les conditions prévues à l'article 35. La partie de l'indemnité supplémentaire non dépensée au cours du délai de revision est payée à la victime dans le mois de l'expiration du dit délai.

Si l'armateur ou l'une des caisses communes visées aux chapitres II et III ci-après ont institué à leur charge exclusive un service médical, pharmaceutique et hospitalier, et s'il en est fait mention dans une clause spéciale du rôle d'équipage, la victime n'a pas le choix du médecin, du pharmacien et du service hospitalier.

Dans ce cas, un extrait détaillé, enlevé d'un carnet à souches, soit de la clause spéciale du rôle d'équipage, soit de la stipulation spéciale du contrat d'engagement, sera remis au marin lors de son engagement.

Dans les autres cas, la victime a le choix du médecin, du pharmacien et du service hospitalier; mais l'armateur ou la Caisse commune n'est tenu qu'à concurrence de la somme fixée par un tarif établi par arrêté royal, lequel déterminera également les mentions à insérer dans le carnet à souches ci-dessus prévu.

Les services médicaux, pharmaceutiques et hospitaliers visés au deuxième alinéa du présent article sont soumis à l'agrément du gouvernement dans des conditions à déterminer par arrêté royal pris sur avis de la commission des accidents du travail.

Au cours du traitement, l'armateur ou la caisse commune, dans le cas où la victime a le libre choix du médecin, du pharmacien et du service hospitalier, la victime ou les ayants droit dans le cas contraire, pourront désigner, par écrit, au juge de paix du lieu où se trouve la victime, un médecin chargé de contrôler le traitement. Cette désignation donnera au dit médecin libre accès auprès de la victime, en présence du médecin traitant dûment prévenu.

Les indemnités pour frais médicaux, chirurgicaux, pharmaceutiques et hospitaliers, ainsi que pour frais occasionnés par l'emploi d'appareils de prothèse et d'orthopédie, pourront être payées à ceux qui en ont pris la charge.

Les personnes à qui ces frais sont dus ont une action directe contre l'armateur ou contre la Caisse commune, à laquelle ces frais incombent.

Art. 5. Lorsque l'accident a causé la mort de la victime, il est alloué les indemnités suivantes :

1° Une somme de 750 francs pour frais funéraires. Le dernier alinéa de l'article 4 est applicable à cette indemnité;

2° a) Au conjoint non divorcé, ni séparé de corps, à la condition que le mariage soit antérieur à l'accident, un capital représentant la valeur, calculée en raison de l'âge de la victime au moment du décès, d'une rente viagère égale à 30 p. c. du salaire annuel;

b) Aux enfants légitimes nés ou conçus avant l'accident et aux enfants naturels reconnus avant l'accident, orphelins de père ou de mère, et pour autant que les uns et les autres soient âgés de moins de 18 ans, un capital représentant la valeur, calculée en raison de l'âge de la victime au moment du décès, d'une rente viagère égale à 15 p. c. du salaire annuel pour chaque enfant, sans que l'ensemble puisse dépasser 45 p. c. du dit salaire.

Aux enfants répondant aux mêmes conditions, orphelins de père et de mère et aux enfants naturels non reconnus par la mère victime d'un accident du travail, il est dû un capital, calculé comme il est dit ci-dessus, représentant une rente viagère de 20 p. c. du salaire annuel pour chaque enfant, sans que l'ensemble puisse dépasser 60 p. c. du dit salaire;

c) Aux père et mère de la victime, enfant légitime ou reconnu avant l'accident, et pour autant que celle-ci ne laisse ni conjoint, ni enfants bénéficiaires, pour autant qu'ils établissent qu'elle était leur soutien, un capital représentant la valeur, calculée en raison de l'âge de la victime au moment du décès, d'une rente viagère égale à 20 p. c. du salaire annuel pour chacun des bénéficiaires seuls; sous les mêmes conditions, la mère de l'enfant naturel reconnu, mais non abandonné par elle, a droit à un capital calculé comme il est dit ci-dessus, sur la base de 20 p. c. du salaire annuel.

Toutefois, dans le cas où la victime laisse un conjoint sans enfants, il est attribué aux ayants droit visés à l'alinéa précédent un capital calculé sur le taux de 15 p. c. pour chaque bénéficiaire.

En cas de prédécès du père ou de la mère de la victime, il est attribué aux ascendants du prédécédé pour autant qu'ils établissent que la victime était leur soutien, un capital calculé :

1° S'il n'y a ni conjoint ni enfants, sur le taux de 15 p. c. pour chaque bénéficiaire;

2° S'il y a un conjoint sans enfant, sur le taux de 10 p. c. pour chaque bénéficiaire;

d) Aux petits-enfants orphelins de père, âgés de moins de 18 ans, à défaut de conjoint ou d'enfants bénéficiaires de la victime et pour autant qu'ils établissent que celle-ci était leur soutien, un capital représentant la valeur, calculée en raison de l'âge de la victime au moment du décès, d'une rente viagère égale à 15 p. c. du salaire annuel pour chaque petit-enfant sans que l'ensemble puisse dépasser 45 p. c. du dit salaire.

Toutefois, si, à défaut de conjoint, il existe des enfants bénéficiaires, les petits-enfants orphelins de père viennent en concours, par groupe familial, avec les enfants, le taux attribuable à chaque groupe de petits-enfants étant fixé à 15 p. c.

En cas d'existence d'un nombre supérieur à trois enfants ou de groupes de petits-enfants ayants droit, le taux de 20 p. c. ou de 15 p. c. attribuable à chaque enfant ou à chaque groupe de petits-enfants est réduit en le multipliant par la fraction $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{5}$, $\frac{3}{6}$, etc., selon que le nombre susvisé est 4, 5, 6, etc.

e) Aux frères et sœurs de la victime, âgés de moins de dix-huit ans, et pour autant que la victime ne laisse ni conjoint, ni enfants, ni père ou mère, ni petits-enfants ayants droit et pour autant qu'ils établissent qu'elle était leur soutien, un capital représentant la valeur calculée en raison de l'âge de la victime au moment du décès, d'une rente viagère égale, par tête, à 15 p. c. du salaire annuel, sans que l'ensemble puisse dépasser 45 p. c. S'il existe plus de trois frères et sœurs ayants droit, le taux de 15 p. c. est réduit proportionnellement de la manière déterminée à l'alinéa précédent.

Dans le cas où, conformément aux dispositions qui précèdent, un capital est attribué globalement à plusieurs ayants droit, les parts de ces ayants droit dans le capital seront égales.

Le capital visé aux alinéas qui précèdent est dû à la date du décès de la victime.

Le capital dû au conjoint ou à un ascendant est converti, en tenant compte de l'âge de l'ayant droit à la date du décès, en une rente viagère payable à partir de cette date.

Le capital dû à tout autre ayant droit est converti, de la même manière, en une rente temporaire payable à partir du décès, et dont l'extinction aura lieu à l'âge de dix-huit ans.

L'indemnité due à chaque ayant droit au jour du règlement établi, soit par accord, soit par un jugement définitif, sera représentée par le montant des arrérages de rente échus augmenté du capital nécessaire pour le service de la rente à dater de ce jour.

Lorsque cette indemnité est due à des enfants, petits-enfants ou frères et sœurs, le juge peut toutefois, à la requête de tout intéressé, parties préalablement entendues ou appelées et même d'office, ordonner tel emploi de cette indemnité qu'il estimera favorable aux intérêts des ayants droit.

Au cas où le navire serait présumé perdu par défaut de nouvelles, les indemnités prévues au présent article seront dues sans caution, après six mois expirés, à compter du jour du départ du navire ou du jour des dernières nouvelles. Ce terme est réduit à trois mois pour les bâtiments de pêche.

Art. 6. La victime peut demander que le tiers au plus de la valeur de la rente viagère lui soit payé en capital. Le conjoint ou les ascendants peuvent également demander que le tiers au plus du capital visé à l'avant-dernier alinéa de l'article 5 leur soit payé directement.

Le juge statuera au mieux de l'intérêt des demandeurs : l'armateur ou la Caisse commune pourra, s'il y a lieu, être entendu ou appelé.

En cas d'incapacité permanente partielle, le juge peut aussi, dans les mêmes formes, à la demande de tout intéressé, ordonner que la valeur de la rente viagère soit intégralement payée en capital à la victime, lorsque les arrérages annuels ne s'élèvent pas à 300 francs.

La valeur de la rente viagère sera calculée conformément au tarif approuvé par arrêté royal en vertu de l'article 7 de la loi du 24 décembre 1903 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail.

Art. 7. Le salaire servant de base à la fixation des allocations s'entend pour les marins ainsi que pour les pêcheurs engagés à gages fixes de la rémunération mensuelle effective moyenne allouée à chaque catégorie de marins ou de pêcheurs, pendant l'année qui a précédé l'accident.

Le profit servant de base pour la fixation des allocations dues aux patrons armateurs ou aux pêcheurs engagés à la part de profit s'entend du profit net mensuel moyen acquis à chaque catégorie pendant l'année qui a précédé l'accident.

Ce salaire ou profit est, d'après cette base, déterminé par arrêté royal pour chaque catégorie et révisé tous les cinq ans au moins.

Lorsque le salaire-type ou le profit moyen dépasse 20,000 francs, il n'est pris en considération, pour la fixation des indemnités, qu'à concurrence de cette somme.

Le salaire ou profit annuel moyen correspond au produit par onze du salaire ou profit mensuel.

Le salaire ou profit quotidien moyen s'obtient en divisant par 365 le chiffre du salaire ou profit annuel.

En ce qui concerne les gens de mer âgés de moins de 21 ans, ainsi que les mousses, novices et apprentis, le salaire de base ne sera en aucun cas évalué à moins de 2,500 francs par an.

Le gouvernement peut, exceptionnellement, pour une période d'une année, de l'avis conforme du comité technique, visé à l'article 39, décider que le salaire ou profit de base sera fixé d'après la moyenne annuelle des salaires ou profits alloués ou acquis antérieurement à l'accident pendant une période de cinq ans au moins et de dix ans au plus.

Art. 8. Les indemnités temporaires sont payables chaque quinzaine; les allocations annuelles et les arrérages des rentes sont payables trimestriellement par quart; les frais funéraires sont payables dans le mois du décès.

Art. 9. Les indemnités dues en vertu de la présente loi aux victimes d'accidents ou à leurs ayants droit ne sont cessibles ni saisissables que pour cause d'obligation alimentaire légale.

Art. 10. Pour les gens de mer liés par un contrat d'engagement maritime, la nullité de ce contrat ne pourra leur être opposée en vue de les écarter du bénéfice de la présente loi, lorsque cette nullité provient de la violation, même involontaire, de la part de l'armateur des lois et règlements relatifs à la police maritime, à la sécurité de la navigation et au contrat d'engagement maritime.

Art. 11. Les indemnités et allocations autres que celles compensant des dépenses et débours réels ne peuvent être cumulées au profit d'une même personne.

CHAPITRE II. — *De l'assurance des accidents du travail
survenus aux marins.*

Art. 12. Il est institué entre tous les armateurs de navires de commerce, sous le nom de « Caisse commune de la marine marchande », une mutuelle d'assurance contre les risques professionnels des marins.

La Caisse commune de la marine marchande aura son siège à Anvers. Elle jouira de la personnification civile, ainsi que de l'exemption des droits d'enregistrement, de greffe, de timbre, pour tous actes et toutes pièces nécessaires à l'exécution de sa mission.

Art. 13. Les allocations et pensions dues aux marins ou à leurs ayants droit par application des dispositions du chapitre premier de la présente loi sont à charge de la caisse commune de la marine marchande.

Art. 14. L'affiliation des armateurs de navires de commerce à la Caisse commune de la marine marchande est obligatoire.

Art. 15. La Caisse commune de la marine marchande est alimentée par les cotisations des armateurs.

Cette cotisation consiste en une taxe annuelle fixée par homme embarqué. Le montant en est déterminé par arrêté royal.

La caisse pourra recevoir des dons et des legs.

Au cas où le service des allocations et pensions dues par la Caisse et les dépenses de celle-ci dépasseraient les recettes, le déficit sera comblé par l'Etat, au moyen d'avances récupérables dans un délai maximum de dix années.

Art. 16. La cotisation des armateurs sera soumise à révision au moins tous les cinq ans. Un arrêté royal pourra, sur avis du conseil d'administration de la Caisse commune, en modifier le montant.

Art. 17. La Caisse commune de la marine marchande est administrée sous la surveillance du ministre de la marine, par un conseil composé de quatre délégués des armateurs, d'un délégué du personnel navigant, d'un délégué de l'administration de la marine; il lui est adjoind un greffier désigné par le Ministre.

Le mandat du greffier est rémunéré; les autres mandats sont gratuits, mais il pourra être alloué aux membres du conseil des jetons de présence et des indemnités de déplacement dont le montant sera fixé par l'arrêté royal de nomination du conseil.

CHAPITRE III. — *De l'assurance des accidents du travail
survenus aux pêcheurs.*

Art. 18. Il est institué entre tous les armateurs à la pêche et patrons-armateurs, sous le nom de Caisse commune de la pêche maritime, une mutuelle d'assurance contre les risques professionnels des pêcheurs.

La Caisse commune de la pêche maritime aura son siège à Ostende. Elle jouira de la personnification civile, ainsi que de l'exemption des droits d'enregistrement, de timbre, de greffe, pour tous actes et toutes pièces nécessaires à l'exécution de sa mission.

Art. 19. Les allocations et pensions dues au pêcheurs ou à leurs ayants droit, par application des dispositions du chapitre premier de la présente loi, sont à la charge de la Caisse commune de la pêche maritime.

Art. 20. L'affiliation des armateurs de bâtiments de pêche, ainsi que des patrons-armateurs exploitant leur propre bâtiment soit seuls, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non, est obligatoire.

Art. 21. La Caisse commune de la pêche maritime est alimentée par les cotisations des armateurs et patrons-armateurs visés à l'article précédent.

Cette cotisation consiste en une taxe annuelle fixée par homme embarqué. Le montant en est déterminé par arrêté royal. Celui-ci instituera des tarifs différentiels basés sur la diversité des risques d'après les divers modes de pêche.

La caisse pourra recevoir des dons et des legs.

Au cas où le service des allocations et pensions dues par la caisse et les dépenses de celle-ci dépasseraient les recettes, le déficit sera comblé par l'Etat, au moyen d'avances récupérables dans un délai maximum de dix années.

Art. 22. La cotisation à la caisse, due par le patron-armateur exploitant son propre bâtiment soit seul, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non, est réduite de moitié.

Art. 23. La cotisation à la caisse sera soumise à revision au moins tous les cinq ans. Un arrêté royal pourra, sur avis du conseil d'administration de la Caisse commune, en modifier le montant.

Art. 24. En cas de chômage involontaire de plus d'un mois, la cotisation visée ci-dessus pourra être réduite dans des conditions à déterminer par le règlement de la caisse. Pour les bateaux de moins de 15 tonneaux bruts, la réduction pourra être opérée pour des périodes de chômage de moins d'un mois.

Art. 25. La Caisse commune est administrée sous la surveillance du ministre qui a l'Office de la pêche maritime dans ses attributions, par un conseil composé de trois armateurs ou leurs délégués, d'un patron armateur, de trois pêcheurs ou leurs délégués, d'un délégué désigné par le ministre et d'un greffier nommé par celui-ci.

Le mandat du greffier est rémunéré; les autres mandats sont gratuits, mais il pourra être alloué aux membres du conseil des jetons de présence et indemnités de déplacement dont le montant sera fixé par l'arrêté royal de nomination du conseil.

CHAPITRE IV. — *De la responsabilité civile.*

Art. 26. Il n'est en rien dérogé aux règles générales de la responsabilité civile lorsque l'accident a été intentionnellement provoqué par l'armateur.

Sauf cette exception, les dommages résultant des accidents du travail ne donnent lieu, au profit de la victime ou des ayants droit, qu'aux seules réparations déterminées par la présente loi.

Indépendamment de l'action résultant de la présente loi, la victime et les ayants droit conservent contre les personnes responsables de l'accident, autres que l'armateur ou ses préposés, le droit de réclamer la réparation du préjudice causé, conformément aux règles du droit commun. La somme allouée à charge du tiers reconnu totalement responsable et effectivement payée revient à l'une des deux caisses communes visées aux chapitres II et III ci-dessus, à concurrence de l'indemnité forfaitaire mise à sa charge; le surplus revient à la victime ou à ses ayants droit. En cas de responsabilité partagée, la Caisse commune est exonérée du paiement d'une somme égale à 60 p. c. de celle qui, étant mise à la charge du tiers reconnu partiellement responsable du dommage matériel de l'accident, a été effectivement payée.

L'action contre les tiers responsables peut même être exercée par la Caisse commune, à ses risques et périls, aux lieu et place de la victime ou des ayants droit.

Les dommages et intérêts ne sont, en aucun cas, cumulés avec les réparations prévues par la présente loi.

Art. 27. Les indemnités établies par la présente loi ne sont point dues lorsque l'accident a été intentionnellement provoqué par la victime.

Aucune indemnité n'est due à celui des ayants droit qui a intentionnellement provoqué l'accident.

Art. 28. Toute convention contraire aux dispositions de la présente loi est nulle de plein droit.

CHAPITRE V. — *Des déclarations d'accidents et de la juridiction.*

Art. 29. Tout accident survenu à un marin ou à un pêcheur dans les conditions prévues à l'article 1er ou à l'alinéa 4 de l'article 2 ci-dessus, et qui a occasionné ou est de nature à occasionner soit la mort de la victime, soit une incapacité de travail, doit être déclaré par l'armateur ou à son délégué, sans préjudice de toutes autres informations prescrites par les lois ou règlements.

La déclaration est faite par écrit dans les trois jours de l'accident ou de l'arrivée du navire ou du bâtiment au premier port de relâche ou dans les trois jours de la nouvelle de l'accident en cas de perte du navire. Une déclaration d'accident pour tous les membres de l'équipage doit, en outre, être faite par l'armateur ou son délégué dans la huitaine qui suit l'expiration du délai prévu au dernier alinéa de l'article 5 ci-dessus.

En Belgique, la déclaration est faite par écrit au commissaire maritime du port où se trouve le navire ou le bâtiment. Cette déclaration sera transmise sans délai par le commissaire maritime au greffe de la justice de paix compétente en vertu de l'article 31. Lorsque la victime est un patron-pêcheur, la notification de l'accident est faite d'office par le commissaire maritime.

Dans la colonie, la déclaration est faite aux autorités désignées par le Ministre des Colonies.

A l'étranger, elle est faite à l'agent consulaire. A défaut d'agent consulaire sur les lieux, elle est transmise dans les délais ci-dessus et par la voie la plus rapide au commissaire maritime du port d'attache. Lorsque la victime est un patron-pêcheur, la notification est faite d'office par le consul au commissaire maritime du port dont relève le bâtiment.

Les commissaires maritimes donnent d'urgence à la Caisse commune intéressée notification de tout accident venu à leur connaissance et sujet à réparation aux termes de la présente loi.

La déclaration mentionne la nature et les circonstances de l'accident. Un arrêté royal déterminera, pour le surplus, la forme et les conditions de la déclaration, ainsi que les cas dans lesquels un certificat médical devra être joint, aux frais du déclarant.

La déclaration de l'accident peut être faite, dans les mêmes formes, par la victime ou les ayants droit.

En outre, la victime ou un autre membre de l'équipage ont, en mer, le droit de faire verbalement ou par écrit une déclaration d'accident au capitaine ou au patron. Il en sera fait mention au livre de bord, et cette inscription sera éventuellement contresignée par un ou deux témoins.

Récépissé de la déclaration est en tout cas envoyé par le greffier au déclarant.

S'il résulte de la déclaration que l'applicabilité de la présente loi à l'accident signalé est contestée à raison notamment des circonstances du fait ou de la qualité de la victime, le commissaire maritime, l'agent consulaire ou, dans la colonie, l'autorité désignée par le Ministre des Colonies fera une enquête sur les causes de l'accident. Lorsqu'il est procédé à une enquête en vertu de la présente disposition ou en vertu des lois et règlements relatifs à la police maritime, une expédition du procès-verbal d'enquête est transmise par les autorités susvisées, selon le cas, au greffe de la juridiction compétente, au Ministre des Affaires étrangères ou au Ministre des Colonies.

Les parties ont le droit de prendre, au greffe, connaissance ou copie, à leurs frais, de la déclaration de l'accident, du certificat y annexé et, s'il y a lieu, de l'expédition du procès-verbal d'enquête.

Art. 30. L'armateur ou ses délégués qui contreviendront aux dispositions de l'article qui précède seront punis d'une amende de 50 à 2,000 francs.

En ce qui concerne la recherche et la constatation des contraventions, ainsi que les enquêtes en matière d'accidents, les commissaires maritimes, les agents consulaires et les autorités coloniales sont investis des pouvoirs que confèrent les lois du 5 mai 1888 et du 11 avril 1896 aux inspecteurs du travail, et les sanctions édictées par les dites lois s'appliquent à l'armateur ou à ses délégués qui mettraient obstacle à l'exercice de ces pouvoirs.

Art. 1er. Les délégués du gouvernement chargés de l'inspection des établissements dangereux, insalubres ou incommodes, de même que les fonctionnaires chargés de la visite des machines et chaudières à vapeur, ont la libre entrée des fabriques, usines, ateliers, dépôts et locaux divers soumis à leur surveillance.

Ils constatent les infractions aux lois et arrêtés sur la matière, chacun en ce qui le concerne, par des procès-verbaux faisant foi jusqu'à preuve contraire.

Ces procès-verbaux seront dressés, autant que possible, séance tenante.

Une copie en sera remise au contrevenant dans les vingt-quatre heures, au plus tard, de la constatation de l'infraction. Une autre copie sera transmise au procureur du Roi.

Art. 2. Les infractions aux dispositions de tous arrêtés relatifs aux établissements dangereux, insalubres ou incommodes et aux machines et chaudières à vapeur seront punies d'une amende de 26 à 100 francs.

Art. 3. Les chefs d'industrie, propriétaires, patrons, directeurs ou gérants qui auront mis obstacle à la surveillance exercée par les délégués du gouvernement seront punis d'une amende de 26 à 100 francs, sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines comminées par les articles 269 à 274 du Code pénal.

Art. 4. En cas de récidive dans les douze mois à partir de la condamnation antérieure, le minimum de l'amende prévue aux articles précédents sera porté à 100 francs, et son maximum à 1,000 francs.

Art. 5. Les chefs d'industrie sont civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs directeurs ou gérants.

Art. 6. Le livre 1er du Code pénal, sans exception du chapitre VII et de l'article 85, sera applicable aux infractions ci-dessus.

(Loi du 5 mai 1888, relative à l'inspection des établissements dangereux, insalubres ou incommodes, et à la surveillance des machines et chaudières à vapeur.)

Art. 1er. Les délégués du gouvernement à l'inspection du travail sont chargés de surveiller l'exécution de la loi du 16 août 1887, portant réglementation du paiement des salaires aux ouvriers.

Ils ont, à cet effet, la libre entrée des locaux affectés au paiement des salaires.

Les chefs d'industrie, patrons, gérants et préposés doivent, lorsqu'ils en sont requis, produire les états de paiement et sont tenus, ainsi que les ouvriers, de fournir les renseignements que les agents précités leur demandent pour s'assurer de l'observation de la loi.

En cas d'infraction, ces agents dressent des procès-verbaux qui font foi jusqu'à preuve contraire.

Une copie du procès-verbal sera, dans les quarante-huit heures, remise au contrevenant, à peine de nullité.

Art. 2. Les chefs d'industrie, patrons, propriétaires, directeurs ou gérants qui auront mis obstacle à la surveillance organisée en vertu de la présente loi, seront punis d'une amende de 26 à 100 francs, sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines établies par les articles 269 à 274 du Code pénal.

En cas de récidive, dans les douze mois à partir de la condamnation antérieure, la peine sera doublée.

Art. 3. Le chapitre VII et l'article 85 du livre Ier du Code pénal sont applicables aux infractions prévues par la présente loi.
(Loi du 11 avril 1896 confiant à l'inspection du travail la mission de surveiller l'exécution de la loi du 16 août 1887 sur le payement des salaires.)

En cas d'infraction, les commissaires maritimes, les agents consulaires et les autorités coloniales dressent des procès-verbaux, qui font foi jusqu'à preuve du contraire. Une copie du procès-verbal est, dans les quarante-huit heures, adressée au contrevenant à peine de nullité.

Art. 31. Le juge de paix du canton dans le ressort duquel se trouve le port d'attache du navire ou bâtiment est seul compétent pour connaître des actions relatives aux indemnités dues aux gens de mer ou aux ayants droit, en vertu de la présente loi, ainsi que des demandes en revision de ces indemnités; il est également compétent pour statuer sur tous les litiges relatifs à l'assurance du risque dérivant de la présente loi lorsque ces litiges sont nés à l'occasion de la réparation d'un accident du travail; il statue en dernier ressort jusqu'à la valeur de 300 francs et en premier ressort à quelque valeur que la demande puisse s'élever.

Lorsque le port d'attache comprend des territoires de plusieurs cantons, le juge compétent est celui dans le ressort duquel se trouve le commissariat maritime.

Aux fins de déterminer le degré des incapacités permanentes, le juge, à la demande d'une des parties, se fait assister, à titre consultatif, d'un assesseur armateur et d'un assesseur marin ou pêcheur. Le mode et les conditions de la désignation des assesseurs, ainsi que leur rémunération, seront déterminées par arrêté royal.

Le juge de paix peut, par un jugement motivé, non susceptible d'appel, prolonger le délai de péremption prévu par l'article 15 du Code de procédure civile, sur simple requête présentée par un des intéressés. Il peut, dans les mêmes conditions, sublever de la déchéance encourue. Cette disposition ne s'applique qu'aux jugements interlocutoires rendus après la mise en vigueur de la présente loi.

Art. 15. Dans le cas où un interlocutoire aurait été ordonné, la cause sera jugée définitivement, au plus tard, dans le délai de quatre mois du jour du jugement interlocutoire; après ce délai, l'instance sera périmée de droit; le jugement qui serait rendu sur le fond sera sujet à l'appel même dans les matières dont le juge de paix connaît en dernier ressort, et sera annulé, sur la réquisition de la partie intéressée.

Si l'instance est périmée par la faute du juge, il sera passible des dommages et intérêts.

(Art. 15 du Code de procédure civile.)

Pour tout accident grave ou présumé grave, d'après la déclaration au greffe de la justice de paix, le juge peut, avant le règlement définitif, convoquer les parties par simple lettre du greffier, aux fins de s'enquérir de l'état de l'affaire et, éventuellement, de concilier les parties si faire se peut ou aux fins de constater les faits desquels résulte le droit à l'indemnité et de prendre toutes mesures nécessaires à la dévolution de celle-ci. Il est dressé procès-verbal de la comparution, qui n'entraînera aucun frais.

Art. 32. La victime ou les ayants droit ont toujours, nonobstant les dispositions des articles 13 et 19, la faculté d'assigner directement l'armateur, sauf le droit de celui-ci de mettre en cause la Caisse commune de la marine marchande ou la Caisse commune de la pêche maritime. La victime ou les ayants droit ont, dans tous les cas, une action directe contre la Caisse commune.

Art. 33. Les accords entre parties concernant les indemnités à allouer en suite d'accidents sont obligatoirement constatés par le juge compétent.

L'expédition du procès-verbal constatant cet accord n'est revêtu de la formule exécutoire qu'après que le juge a reconnu que le règlement du sinistre est conforme aux dispositions de la loi.

A peine de nullité, ces accords sont motivés et ils mentionnent, notamment, le salaire de base, la nature de la lésion, la réduction de capacité et la date de consolidation.

Art. 34. Lorsque le juge ne possède pas tous les éléments pour statuer définitivement, mais que l'applicabilité de la loi n'est pas douteuse, il a le droit d'allouer, même d'office, une provision à la victime ou à ses ayants droit sous forme d'une allocation journalière ou d'une somme destinée à couvrir les frais éventuels d'expertise. Les décisions judiciaires relatives aux indemnités prévues par la présente loi et ne comportant pas constitution de rente ou attribution de capital sont exécutoires par provision, nonobstant appel et sans caution. Dans les autres cas, le juge restreint l'exécution provisoire au paiement d'arrérages déterminés, *ex-æquo et bono*, en tenant compte des éléments déjà recueillis au moment où l'exécution provisoire est ordonnée.

Dans tous les cas, et notamment en cas d'exécution forcée, le juge peut, à la diligence de tout intéressé, et même d'office, désigner un curateur *ad hoc* chargé de représenter le mineur pour la perception des indemnités, allocations ou arrérages et pour la constitution des capitaux.

Art. 35. L'action en paiement des indemnités prévues par la présente loi se prescrit par trois ans. Outre les modes ordinaires de suspension ou d'interruption, cette prescription sera interrompue par une action en paiement à raison de l'accident, fondée sur une autre cause.

En cas de décès présumé, la prescription court à partir de l'expiration des délais prévus au dernier alinéa de l'article 5.

La demande en revision des indemnités fondée sur une aggravation ou une atténuation de l'infirmité de la victime, ou sur le décès de celle-ci par suite des conséquences de l'accident, est ouverte pendant trois ans à dater de l'accord intervenu entre parties ou du jugement définitif.

Art. 36. L'action en paiement ou en revision des indemnités prévues par la présente loi ne peut, en aucun cas, être poursuivie devant la juridiction répressive; l'exercice en est indépendant de celui de l'action publique à laquelle l'accident donnerait éventuellement ouverture.

CHAPITRE VI. — *Dispositions fiscales.*

Art. 37. Sont exempts du timbre et du droit de greffe et sont enregistrés gratis lorsqu'il y a lieu à la formalité de l'enregistrement, tous les actes volontaires et de juridiction gracieuse relatifs à l'exécution de la présente loi.

Art. 38. Sont délivrés gratuitement et dispensés du droit de timbre, de greffe et de l'enregistrement tous les certificats, actes de notoriété, procurations et autres pièces dont la production peut être exigée pour l'exécution de la présente loi par les caisses communes.

CHAPITRE VII. — *Dispositions générales et transitoires.*

Art. 39. Un arrêté royal pourra instituer un comité technique analogue par sa compétence et sa composition au comité institué en vertu des dispositions de l'article 34 de la loi du 24 décembre 1903.

Art. 34. Un comité technique sera institué, par arrêté royal, auprès du ministère de l'industrie, du travail et de la prévoyance sociale, sous le nom de commission des accidents du travail. Il sera composé de quinze membres, parmi lesquels il y aura deux actuels au moins, un médecin, un représentant des caisses communes agréées et un représentant des sociétés agréées, ainsi que deux représentants des chefs d'entreprise et deux représentants des ouvriers, élus les uns et les autres par le conseil supérieur du travail.

Indépendamment des attributions qui lui sont dévolues par la présente loi, la commission délibérera sur toutes les questions qui lui seront soumises par le ministre au sujet de la réparation des dommages résultant des accidents du travail.

(Art. 34 de la loi du 24 décembre 1903 modifiée par celle du 15 mai 1929, relative à la réparation des dommages résultant des accidents du travail.)

Art. 40. Les polices d'assurance, antérieures de six mois à la date de mise en vigueur de la présente loi et relatives aux risques d'accidents prévus par la dite loi, pourront, dans un délai d'un an à dater de sa mise en vigueur, être dénoncées par l'assureur ou par l'assuré, soit au moyen d'une déclaration écrite dont il sera donné reçu, soit par un acte extrajudiciaire.

Art. 41. La présente loi est applicable à partir du 1er juillet 1930.

Art. 42. Le texte de la présente loi sera et restera affiché à un endroit apparent, dans les locaux des commissariats maritimes et de tout bureau de placement pour gens de mer.

Au-dessous de ce texte, il sera éventuellement fait mention des organisations médicales, pharmaceutiques et hospitalières choisies par les caisses communes d'assurance visées aux chapitres II et III de la présente loi.

ROYAUME DE BELGIQUE

ADMINISTRATION

DE LA

MARINE

Réparation des accidents du travail
survenus aux gens de mer

LOI DU 30 DÉCEMBRE 1929

2,50 francs